

Никол Данева
ЗАКЛИНАНИЕТО

*На майка ми
с любов и благодарност*

© Никол Данева, автор, 2010 г.
© Орлин Атанасов, художник, 2010 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2010 г.

ISBN 978-954-528-956-9

НИКОЛ ДАНЕВА

ЗАКЛИНАНИЕТО

ИСТОРИЯ ЗА ДВОЙНИЦИ,
ИМАНЯРИ И СКРИТО СЪКРОВИЩЕ,
КОЕТО БИВА ОТКРИТО ТАМ, КЪДЕТО НЕ Е ТЪРСЕНО,
И ЗА ЛАБИРИНТА, В КОЙТО ЧОВЕК НАМИРА ПЪТЯ ТОГАВА,
КОГАТО МИСЛИ, ЧЕ ГО Е ЗАГУБИЛ,
КАКТО И ЗА ЕДНА ЛУДА МАГЪСНИЦА,
КОЯТО ДЪРЖИ КЛЮЧА,
НО НЕ ЗНАЕ КАКВО ДА ПРАВИ С НЕГО

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **tryst**, 2010

Предговор

Този роман представлява пъзел. Първото впечатление, че тук паралелно се разказват две отдалечени във времето истории, несвързани помежду си, е погрешно. Въпреки тяхната относителна самостоятелност картината става пълна едва накрая, след като бъдат окончателно сглобени всички парченца. Но тъй като подреждането на пъзел е игра, тук е възможен и един по-различен начин на четене. Въпрос на избор е дали ще следвате реда, в който аз сглобявам отделните части. Другият вариант е да проследите поотделно двете сюжетни линии. В този случай за ваше улеснение в края на съответната история е дадено указание на коя страница да търсите нейното продължение.

И тъй като историите са две, героите съответно са два пъти повече. Поради това много е възможно при прехода от едната история към другата да не се досещате веднага кой кой беше. Или ако сте избрали да се запознаете първо със съвременната част, да се питате за кого иде реч. Нека това не ви смущава, продължавайте и всичко ще застане на мястото си. Във вид на помощен джокер обаче прилагам списък на основните герои, тъй както те се извяват в отделните истории:

България, наши дни

Мария и Магдалена Владови – сестри близначки, студентки по психология в Германия

Александър Милев – компютърен специалист, годеник на Магдалена

Николай Стоев – инспектор от отдел „Убийства“, приятел на Мария
Габриела Великова – богата вдовица, обладана от идеята, че е магьосницата Киркея

Онзи, наричан още Безсмъртния жрец – пациент в клиниката, където е настанена Габриела

Д-р Морев – лекуващият лекар на Габриела

Бай Станко Станоев – иманяр, пациент в клиниката и баща на богатия бизнесмен колекционер Богдан Златев

Пънч – телохранител на Златев

Камелия – медицинска сестра от клиниката

Лазар Горския, Иван Вутев, Герас Кралев – бивши „авери“ на бай Станко, иманяри

Д-р Димов – пенсиониран лекар, ирисолог и „придворен“ доктор на Златев

Остров Крит, краят на XVI век пр.Хр.

Цар Минос – владетел и Върховен жрец на остров Крит

Пасифая – негова съпруга и върховна жрица, пазителка на Лабиринта

Арсиноя – тяхна дъщеря

Киркея – сестра на Пасифая, чародейка

Ниру – млад акробат, скачач на бикове

Акамант – гостуващ чужденец от царски произход, ахеец

Морий – гадател и лечител

обуцарят Тихей, търговецът Миней, медникарят Керан, танцьорът Пирик, разказвачката Ямба, младата Етра, съблазнителната Янта и др. – критяни

Или, простичко казано, този роман е „две в едно“. Надявам се подреждането на пъзела да ви достави не по-малко удоволствие от това, което изпитах аз, докато го съставях.

ПРОЛОГ

Двайсет години по-рано

Мъжът се подхлъзна, закрепил се с последни усилия и призова Господа на помощ, вече едва-едва се задържаеше върху сипея. Някъде долу бучеше реката, още едно погрешно движение – и щеше да се озове сред кипналите вълни. Или пък да остане провесен на някой клон над скалистата урва. Вкопчил съм се досущ като някоя трънкосливка, помислил си той, ама де да имах и здравите ѝ корени да ме крепят... Щеше да си виси там ни жив, ни умрял, застигнат от лошата орис да гние дни наред без надежда да бъде спасен, потрошен и безпомощен, изложен на пек и студ чак докато се превърне във вмирисано парче месо, храна за мравките и грабливите птици...

Почти слял се със склона, напредваше сега метър по метър, бавно и упорито, гледайки само пред себе си, само на една крачка разстояние...

Най-сетне сипеят свърши. Пресегна се и стъпи с левия крак на един по-голям камък, изтласка се, приплъзна се леко и успя да се залови за близката козирка. Със замрял дъх си припомни, че лявото не е на добро, ала инак нямаше ход, издърпа се, плюна през рамо, за да не е на уроки, и като пропълзя по тесния отстъп, отпусна се омаломощен на полегата площадка, побираща не повече от двамина, привлекателна и достъпна само за орлите. Беше вдълбана наред почти отвесна скала, гладка като стена. Единствено тясната змиевидна цепнатина, скрита в една от гънките на надвисналата отгоре ѝ стреха, издаваше, че тук има вход към земните недра, и точно към този вход се бе устремил мъжът от сипея с цялата си неударимост. Трябваше му години, за да открие начин да проникне в пещерната утроба на този връх, никога не бе стигал дотук преди него...

И дали късметът го бе тласкал или инатът му, лудост ли го бе обхванала да броди из баирите, или жребият му бе такъв, но най-сетне бе успял. Бе намерил процеп, невидим и неизвестен за търсачите на съкровища, които се ръководеха по предавани от ръка на ръка карти и шепнати от ухо на ухо описания. Неизвестен за всички онези, които

издирваха пещерата от иманярската легенда за Вълчан войвода и неговото несметно имане, и насочили другаде усилията си...

... И вижда Бог, изрече мъжът на глас, наистина идвам с чисти ръце, не съм крал, не съм убивал и толкоз пътища обходих, и толкоз вървища извървах, и същи праведник съм станал с тази моя орисия, като онзи Лазар, дето възкръснал, нали нося името му... А наум добави, че не само си е заслужил сполуката единствен от аверите си да намери имането, а и че най-накрая ще си уреди живота.

От тъмния процеп го лъхна студ. Сякаш се канеше да слиза в самата преизподня... И този лъх пробуди спомена за онзи паметен ден, в който преди десетина лета бяха намерили картата. Тогава бяха четирима другари, заклетни ловци, любители на благата ракийка и още поблагата лакърдия. Поройна буря ги бе застигнала изневиделица, та се бяха скрили от дъжда в скална ниша, където един от тях случайно бе започнал да човърка с ножа си пръстта между камъните и бе попаднал на запечатано гърне, кой знае кога и от кого заровено там, а тъкмо им се бе отворила приказката, та се надлъгваха за небивали авджийски успехи, любовни похождения и слухове за нечие внезапно забогатяване, и историите се нижеха ли, нижеха – една след друга, досущ като ловни трофеи, коя от коя по-лустрасана, по-чудновата... И всеки си вярваше, че туй може един ден и на него да му се случи. И дали сам Господ Бог ги бе чул, или дяволът си нямаше работа, но ето че пожеланото се бе сбъднало току пред очите им: вътре в това гърне имаше четири плочки, които удивително добре си прилегнаха една към друга, разкривайки пред смаяните погледи на четиримата приятели пътя към приказно съкровище... и тази глинена карта им изяде главите, досущ като приказната ламя, рече си пак наум мъжът. Развали им приятелството, разтури им дните, внесе неспокойствие и болезнен плам в живота им. Скараха се как да постъпят с имането преди още да го бяха намерили, наежиха се, ожесточиха се, разпиляха се... А намереното в онуй гърне още тогава поделиха помежду си, като всеки се закле ревниво да пази своя дял, и оттогава никой от тях четиримата никому нито го преотстъпваше, нито го показваше...

Мъжът бе успял да запомни доста от знаците, начертани върху другите три плочки, пък извади и късмет да му се падне последната, с онази част, където бе самото съкровище и където бяха най-опасните капани. Така той разполагаше с важни нишани, които трябваше да следва, за да се добере жив до него, но му липсваше информация къде

точно се намира входът и как изглежда мястото, откъдето можеше да влезе в пещерата. Говореше се сред иманярите, че имало още няколко малки дупки, водещи към вътрешността, но те били затурени, а главният вход, най-големият – онзи, който ползвали навремето хайдутите, – бил тъй добре зазидан и прикрит, та покрай него можело всеки ден да минават отряди търсачи и пак да не го видят.

Трябваше само да се приближи достатъчно, само да намери някой процеп, водещ към утробата на планината, оттам вече щеше да се ориентира...

Беше разсъдил, че щом до пещерата е имало достъп от няколко места, значи е в порода, пореста като шупнало тесто, и вероятността да съществува още някоя, неизвестна никому дупка е голяма. След упорито обикаляне по околните хълмове и лете, и зиме, след часове на виждане с мощния военен бинокъл, с който се бе снабдил уж за служебните си задължения като горски, и след изнурително напъване на паметта в припомняне на вече зърнатото веднъж върху картата бе успял да установи мястото, където би трябвало да чака своя час потуленото преди векове хайдушко имане.

И ето, една крачка само го делеше сега от вътрешността на този връх, крил векове тайните си... Той стоеше току пред прага към долната земя и пред сгодата да докосне най-сетне бленуваното злато, прогарящо сънищата му с блясъка си още от онзи паметен ден, когато бяха намерили плочките...

Размота усуканото около тялото въже. Хвърли поглед към жаркото слънце, беше вече към икиндия, но продължаваше да напича. Въпреки напредналия час не се отказа. А и жегата го прищпорваше да избяга от нея. Избърса потта от челото си, сърчно заби един клин отстрани на процепа, върза въжето...

Прекръсти се и влезе в хладната дупка.

Късно през нощта участъковият лекар, обслужващ няколко села, бе извикан по спешност в най-отдалеченото от тях. Когато пристигна, болният вече бе изпаднал в безсъзнание и никой не можеше да му помогне. Изплашената му жена през сълзи разказа, че и този ден, както го вършел от години, тръгнал да обикаля още от сутринта планината, нали бил горски, но се бил върнал чак по нощите, целият окалян и охлузен, че и целият горял, не искал ни да хапне, ни да пийне, веднага си легнал, втресло го и почнал да бълнува. За някаква пещера със се-

дем одаи бълнувал, където медна ламя пазела невиджано съкровище. Толкова голямо, че с него можело да се купят девет по девет села... Ама повече нищо не му се разбрало, баялдисал горкият...

Докторът успя само да констатира спирането на сърцето. И внесе в смъртния акт тази своя констатация, но бе хвърлен в двоумение относно диагнозата за леталния изход. Беше лекар с дългогодишен опит и веднага забеляза, че нещо не бе наред с това внезапно заболяване, не бе имал досега такъв случай в практиката си. Човечецът си бе отишъл от собствена смърт, нямаше и помен от насилие, за което би бил длъжен да предупреди властите, нито дори травма, по-съществена от някое и друго охлузване и натъртване, а на трескавите фантазии на болния не обърна в онази нощ внимание, знаеше за иманярската му страст и за разнасящите се из тези среди легенди. Знаеше още и колко коварни могат да бъдат пещерите, в които търсачите на съкровища тъй безотговорно се навираха. Там ги причакваха опасни микроорганизми, развъдили се в застоялия въздух, токсични газове, ледено дихание или други непредвидени капани... Тъй или иначе, човекът си бе умрял, не можеше повече да му се помогне и къде бе ходил през деня, едва ли някой знаеше, пък и не му се влизаше на този лекар в подробности около обстоятелствата, той самият бе имал тежък ден и бе много, много изморен... И бе предпочел да запази за себе си съмненията къде ли би могъл в този горещ летен ден този иначе здрав четирийсетгодишен мъж тъй да се преохлади, та чак сърцето му да не издържи.

Диагнозата скоротечна пневмония беше напълно приемлива за един смъртен акт, а от причините, довели до нея, никой освен съпругата нямаше да се интересува, тъй като дори действащият тогава правилник не изискваше тяхното уточняване. Между впрочем, и тя не бе почнала да пита...

Жената обаче също не бе споделила с чуждия човек цялата истина. Преди да загуби съзнание, мъжът ѝ не само бе бълнувал за пещери, огнезъби лами и хайдушки съкровища, пазени от коварни капани – вече му бе свикнала на приказките, откак се бе пошурил по иманярството, но бе пхнал в дланта ѝ и една златна монета.

И с последни сили бе промълвил да я пази като очите си, бе я закълел никому да не я показва, нито да я продава, щото само нещастия можели тъй да се отприщят, а не изпълни ли клетвата, щяла самата ламя един ден от долния свят да излезе и с огнедишация си дъх пламъци да бълва, и всичко наред да гори...